

Sag C-374/22

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

8. juni 2022

Forelæggende ret:

Conseil d'État (Belgien)

Afgørelse af:

18. maj 2022

Appellant:

XXX

Appelindstævnt:

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

CONSEIL D'ÉTAT, SECTION DU CONTENTIEUX ADMINISTRATIF

XIe CHAMBRE

DOM

nr. 253 779 af 18. maj 2022

[Udelades]

Sagsparter:

XXX,
[Udelades]
mod
**Commissaire général
aux réfugiés et aux apatrides.**

I. Sagens genstand

1. Ved stævning indleveret den 25. maj 2020 har XXX iværksat kassationsanke til prøvelse af dom nr. 235 262 af 17. april 2020 [udelades], afsagt af Conseil du

contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager, Belgien) [herefter »CCE«].

II. *[Udelades]*

[Udelades] [procedure]

III. *Faktiske omstændigheder af relevans for sagens behandling*

Appellanten har oplyst, at han har guineansk statsborgerskab. Han ankom til Belgien den 7. november 2007.

Appellanten indgav en første ansøgning om international beskyttelse, som blev afslået.

Han indgav derefter yderligere to ansøgninger om international beskyttelse, som modparten nægtede at behandle.

Den 29. januar 2019 indgav appellanten en fjerde ansøgning om international beskyttelse. Til støtte for denne ansøgning gjorde appellanten bl.a. gældende, at han er fader til to børn, der er født i Belgien, og som ligesom deres moder er blevet anerkendt som flygtninge i Belgien.

Den 2. oktober 2019 besluttede modparten, at denne fjerde ansøgning skulle afvises fra realitetsbehandling.

Den 15. oktober 2019 anlagde appellanten søgsmål til prøvelse af denne afgørelse af 2. oktober 2019.

Den 17. april 2020 frifandt [CCE] ved den appellerede dom modparten i dette søgsmål.

IV. *Det første anbringende*

Appellanten har med det første anbringende gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af »artikel 39/65 og artikel 48/3 i loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers [lov af 15.12.1980 om udlændinges indrejse, ophold og etablering på samt udsendelse fra statens område, herefter »lov af 15.12.1980« eller »udlændingeloven«], af artikel 23 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse [EUT 2011, L 337, s. 9], og af artikel 288 [TEUF] [udelades]«.

IV.1. [Udelades] [uden betydning for de præjudicielle spørgsmål]

IV.2. *Det andet led*

A. Parternes argumenter

Appellanten har anført, at »[...] artikel [23, stk. 2] i direktiv 2011/95 indeholder en resultatforpligtelse for medlemsstaterne til at udforme deres nationale ret således, at familiemedlemmerne til en person [med international beskyttelse] kan gøre krav på de fordele, der er [opregnet] i artikel 24-35«, og at »[...] artikel 23 i direktiv [2011/95] imidlertid ikke er blevet gennemført [...] [i] belgisk ret til fordel for bl.a. forældrene til en mindreårig, der er anerkendt som flygtning (såsom ansøgeren). Appellanten hævder, at »[...] artikel 10 i lov af 15.12.1980 skaber [udelades] en ret til familiesammenføring for visse familiemedlemmer til en person med international beskyttelse, forudsat at de opfylder de betingelser, der er fastsat i loven [...]«, og at »begrebet familiemedlem som omhandlet i artikel 23 i direktiv 2011/95 for det første rækker videre end til de familiemedlemmer, der er omhandlet i artikel 10 i lov af 15.12.1980«, at »artikel 10, stk. 1, nr. 7), i lov af 15.12.1980 til illustration indrømmer ret til familiesammenføring for faderen til en udlænding, der er anerkendt som flygtning, forudsat at sidstnævnte er en uledsaget mindreårig udlænding, og at »såfremt barnet er ledsaget, som det er tilfældet med ansøgerens datter, gælder der ingen ret til familiesammenføring«, og at »artikel 10 og artikel 12a i lov af 15.12.1980 for det andet fastsætter en række (formelle og indholdsmæssige) betingelser for familiesammenføring, således at retten til et familieliv for en flygtning ikke er automatisk«. Appellanten har gjort gældende, at det »følger af det foregående, at artikel 10 i lov af 15.12.1980 ikke er en fuldstændig gennemførelse af artikel 23 i direktiv 2011/95«, at »artikel 9a i lov af 15.12.1980 heller ikke udgør en gennemførelse af denne direktivbestemmelse«, og at »denne artikel angår en tilladelse til (og ikke en anerkendelse af) ophold med særlige formelle og indholdsmæssige betingelser, som ikke giver familiemedlemmet mulighed for at opnå de ovennævnte fordele«. Videre har appellanten anført, at »[...] [udelades] en ufuldstændig gennemførelse af artikel 23 i direktiv [2011/95] er tilstrækkelig til at skabe en ret til at blive meddelt en international beskyttelsesstatus«, at »[...] den nationale ret skal fortolkes i overensstemmelse med artikel [23, stk. 2] i direktiv [2011/95] for at sikre appellanten en effektiv virkning, jf. den ovennævnte retspraksis«, at »[...] det formål, der forfølges med artikel 23 i direktiv [2011/95], er at opretholde flygtningens familieenhed«, og at »dette formål allerede er bekendtgjort i [udelades] [16. og 18.] betragtning til direktivet [...]«. Appellanten har dernæst anført, at »den belgiske lovgiver ikke har vedtaget nogen sui generis-status, som specifikt gennemfører artikel 23 i direktiv 2011/95 med henblik på, at familiemedlemmerne til en person med international beskyttelse kan gøre krav på de fordele, der er omhandlet i artikel 24-35 i direktiv 2011/95«, og at »en national retsinstans i denne sammenhæng derfor skal fortolke de almindelige retsregler for international beskyttelse, dvs. lovens artikel 48/3, i lyset af artikel 23 i direktiv 2011/95 for at sikre denne bestemmelse en effektiv virkning«. Ydermere har appellanten fremført, at »meddelelsen af en international beskyttelsesstatus [til]

familiemedlemmerne til en person med en sådan beskyttelse er den eneste mekanisme, der gør det muligt at [udelades] opretholde familieenheden, og som giver familiemedlemmerne mulighed for at gøre krav på de fordele, der er omhandlet i artikel 24-35«, at »[udelades] disse fordele er forbundet med flygtningestatus eller den internationale beskyttelsesstatus og er samlet under overskriften »Indholdet af international beskyttelse««, at »direktivets artikel 24 eksempelvis pålægger medlemsstaten »så snart som muligt efter at ansøgerne har fået tildelt international beskyttelse« at udstede en opholdstilladelse«, at »artikel 25 bestemmer, at medlemsstaterne udsteder rejsedokumenter til brug ved rejse uden for deres område til personer med flygtningestatus, i overensstemmelse med den model, der er opstillet i tillægget til Genèvekonventionen, medmindre tvingende hensyn til statens sikkerhed eller den offentlige orden tilsiger andet«, og at »denne sidstnævnte fordel i øvrigt kun er tilgængelig for personer med en international beskyttelse«. Appellanten har dernæst anført, at »[...] [udelades] den dom, der er genstand for denne anke [, og hvorefter] »den omstændighed, at gennemførelsen af artikel 23 i direktiv [2011/95] er mangelfuld [...] – såfremt den anses for godtgjort – ikke er tilstrækkelig til at skabe en ret til at blive meddelt en international beskyttelsesstatus [for] familiemedlemmerne til en person med en sådan beskyttelse« [udelades], tilsidesætter [udelades] den effektive virkning af artikel 23 i direktiv 2011/95 samt artikel 288 [TEUF]«, [udelades], at da der »ikke er sket en fuldstændig gennemførelse af direktivets artikel 23, skal artikel 48/3 i lov af 15.12.1980 fortolkes i overensstemmelse med direktivets artikel 23 for at overholde traktatens artikel 288«. Videre har appellanten anført, at »eftersom den nationale ret ikke er blevet udformet således, at familiemedlemmerne til en flygtning kan gøre krav på de fordele, der er [opregnet] i artikel 23, er de judicielle myndigheder forpligtede til at træffe alle de nødvendige forholdsregler for at nå det med direktivet forskrevne formål«, og at »det eneste middel til at nå dette resultat, dvs. at opretholde et flygtningebarns familieenhed ved at tillade dets fader at gøre krav på visse fordele, herunder tildeling af et rejsedokument, er at meddele denne fader en afledt international beskyttelse«, [udelades]. [gentagelser eller betragtninger uden relevans]

I sit svar har modparten anført, at »[udelades] [appellanten] ikke har redegjort for, hvorfor Conseil du Contentieux des étrangers [domstol i udlændingeretlige sager, Belgien] (CCE) ikke, i tilslutning til Den Europæiske Unions Domstol, lovligt kunne fastslå, at artikel 23 i direktiv [2011/95] ikke tager sigte på tildeling af en international beskyttelsesstatus, men kun på opnåelse af de fordele, der er omhandlet i dette direktivs artikel 24-35«. Modparten har videre anført, at »selv om appellanten har gjort gældende, at en ufuldstændig gennemførelse af artikel 23 er tilstrækkelig til at skabe en ret til at blive meddelt international beskyttelsesstatus, har vedkommende ikke fremført noget relevant argument for at vise, at denne bestemmelse har til formål at give familiemedlemmer til en person, der nyder international beskyttelse, en international beskyttelsesstatus og ikke kun de fordele, der er omhandlet i artikel 24-35 i direktiv [2011/95]«. Modparten har dernæst anført, at »dette direktivs artikel 3 giver en medlemsstat mulighed for [ved hjælp af] en »gunstigere standard« at udstrække retten til en international beskyttelse til et familiemedlem«, og at »denne mulighed ikke er tilstrækkelig til

at skabe en rettighed, som personer kan påberåbe sig, når staten ikke har gjort brug af denne [beføjelse]«. Modparten har ydermere fremført, at »Belgien ikke har vedtaget nogen gunstigere standarder [udelades], og at »hvis appellanten mener, at artikel 23 i direktiv [2011/95] ikke er blevet behørigt gennemført i belgisk ret, er det irrelevant, at vedkommende fremfører sine argumenter om dette for CCE, som under alle omstændigheder ikke er kompetent til at træffe afgørelse om tildelingen af de fordele, der er omhandlet i dette direktivs artikel 24-35, og dét uanset om gennemførelsen af denne artikel 23 er perfekt eller ej«. Endelig har modparten gjort gældende, at »argumenterne om EU-rettens forrang og om fortolkningsprincipperne ikke kan føre til, at CCE tiltager sig kompetencer, som denne domstol ikke har«, og at »CCE lovligt kunne fastslå, at en hensyntagen til barnets tarv og respekten for appellants familieliv under alle omstændigheder ikke tillod at anerkende en ret for et familiemedlem til en person med en international beskyttelse til at blive meddelt den samme status som denne person [...]«.

Appellanten har i replikken angivet, at »indstævnte forfægter en tilgang til direktivets artikel 23, som fratager bestemmelsen enhver effektiv virkning og enhver effektivitet«, og at »det ikke er den direkte virkning af direktivets artikel 23, der diskuteres (og dermed den direkte fordel af de europæiske bestemmelser, der ikke er gennemført i belgisk ret), men derimod en fortolkning af national ret, der er forenelig med denne artikel 23 for at sikre denne bestemmelse en effektiv virkning«. Appellanten har videre angivet, at »dét at henvise ansøgeren til et væld af institutionelle og judicielle kontaktpersoner for individuelt at påberåbe sig de rettigheder, der er omhandlet i artikel 24-35 i direktiv [2011/95], og som EU-lovgiver har kvalificeret som »indholdet af den internationale beskyttelse«, fratager artikel 23 i direktiv 2011/95 dens effektive virkning og forfølger ganske sikkert ikke formålet med direktivet (herunder opretholdelsen af flygtningens familieenhed og en hensyntagen til barnets tarv)«. Appellanten har videre anført, at »en ufuldstændig gennemførelse af denne artikel 23 bevirker, at en mindreårig flygtning rammes af utryghed, idet vedkommendes forælder ikke opnår en status, der sikrer denne de fordele [som er opregnet] i direktivets artikel 24-35 (herunder retten til en opholdstilladelse, men ligeledes adgang til beskæftigelse, uddannelse, sundhedsydelser, bolig m.m.)«. Appellanten har videre fremført, at »hvad angår kompetencen for Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager) bestemmer artikel 39/2 i lov af 15.12.1980, at denne domstol kan ændre den anfægtede afgørelse«, at domstolen »derfor er fuldt ud kompetent til at indrømme en ansøger den ønskede flygtningestatus«, og at domstolen »i øvrigt med Domstolens ord er forpligtet til »i videst muligt omfang at fortolke [nationale retsforskrifter] i lyset af det pågældende direktivs ordlyd og formål, for at det med direktivet tilsigtede resultat fremkaldes, og for dermed at handle i overensstemmelse med artikel 288, stk. 3, TEUF««. Dernæst har appellanten gjort gældende, at »Domstolen [udelades] [har præciseret], at kravet om overensstemmende fortolkning af national lovgivning nemlig er uadskilleligt forbundet med EUF-traktatens opbygning, idet det giver de nationale retsinstanser mulighed for inden for rammerne af deres kompetence at sikre EU-rettens fulde virkning«, og at »meddelelse af en afledt flygtningestatus i øvrigt er fuldt ud

forenelig med EU-retten (dom [af 4.10.2018, Ahmedbekova, C-652/16, EU:C:2018:801])«. Det fremgår endvidere, at »ansøgeren beklager, at barnets tarv og den mindreåriges faktiske flygtningestatus atter undersøges overfladisk (af indstævnte og af Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager)), uden at dette tarv kommer i første række«, at »ansøgeren [...] insisterer på, at de foreslåede præjudicielle spørgsmål er relevante«, og at de »nemlig er forskellige fra dem, der gav anledning til Ahmedbekova-dommen«. [gentagelser eller betragtninger uden relevans]

Parterne er under retsmødet blevet adspurgt om anvendeligheden af artikel 23 i direktiv [2011/95] på appellantens situation, eftersom det følger af samme direktivs artikel 2, [litra j)], at familiemedlemmerne til en person med international beskyttelse [udelades] er omfattet af [det nævnte] direktiv [udelades]/[udelades], »for så vidt familien allerede bestod i hjemlandet«, og eftersom det fremgår af appellantens forklaringer, at hans familie ikke bestod i hjemlandet, men er blevet stiftet i Belgien, idet hans børn er født dér.

Appellanten har i det væsentlige gjort gældende, at hans familie ikke blev stiftet i hjemlandet, at han ikke falder ind under det materielle anvendelsesområde for direktiv [2011/95] i snæver forstand, at han imidlertid har påberåbt sig, at hans børn står i et afhængighedsforhold til ham, at hans børns tarv kræver, at han kan nyde godt af den internationale beskyttelse, og at det er nødvendigt at udvide begrebet familiemedlemmer som omhandlet i direktiv [2011/95], i overensstemmelse med 18., 19. og 38. betragtning til dette direktiv, for at tage hensyn til børnenes tarv og afhængighedsforholdet. [udelades].

Modparten har i det væsentlige anført, at artikel 2, [litra j)], sammenholdt med artikel 23 i direktiv [2011/95] medfører, at medlemmerne af en familie, som [ikke er blevet] stiftet i hjemlandet, er udelukket fra anvendelsesområdet for artikel 23, at en læsning af 18., 19. og 38. betragtning ikke [kan] ændre denne konklusion, at begrebet familiemedlem selv i udvidet form forudsætter, at familien [er blevet] stiftet i hjemlandet, at dette ikke er tilfældet i den konkrete sag, og at selv om 18., 19. og 38. betragtning kræver, at der skal tages hensyn til barnets tarv, er formålet med dette at vejlede medlemsstaterne i fortolkningen af direktivet, men det kan ikke gå imod den klare ordlyd af artikel 2, [litra j)], eller begrunde anvendelsen af artikel 23.

B. Bedømmelse

[Udelades] [uden relevans] Artikel 23 i direktiv [2011/95] fastsætter følgende:

- »1. Medlemsstaterne sikrer, at familiens enhed kan opretholdes.
2. Medlemsstaterne sikrer, at familiemedlemmer til personen med international beskyttelse, som ikke individuelt er berettiget til en sådan beskyttelse, har ret til at gøre krav på de fordele, der er omhandlet i artikel 24-35, efter de nationale procedurer, for så vidt dette er foreneligt med familiemedlemmets personlige retlige status. [...]

[Udelades]« [uden relevans].

Familiemedlemmerne til en person med international beskyttelse er defineret i det ovennævnte direktivs artikel 2, [litra] j), som præciserer, at:

»[i] dette direktiv forstås ved [...] »familiemedlemmer«: for så vidt familien allerede bestod i hjemlandet, følgende medlemmer af familien til personen med international beskyttelse, når de pågældende befinder sig i den samme medlemsstat i forbindelse med ansøgningen om international beskyttelse:

- [Udelades] [uden relevans]
- faderen, moderen eller en anden voksen, som i henhold til lov eller praksis i den pågældende medlemsstat er ansvarlig for personen med international beskyttelse, hvis personen med international beskyttelse er mindreårig og ugift«.

En af de fordele, der er omfattet af artikel 24-35, og som artikel 23, [stk. 2] foreskriver skal tildeles, er en opholdstilladelse som fastsat i artikel 24 i direktiv [2011/95]. Modparten har ikke bestridt, at den belgiske lov ikke fastsætter nogen opholdsret for appellantens i hans situation i medfør af en gennemførelse af direktiv [2011/95]. Appellanten er fader til to mindreårige børn, der er født i Belgien, og som dér er blevet anerkendt som flygtninge. Familien [er derfor blevet] stiftet i Belgien og bestod ikke allerede i hjemlandet.

Artikel 10, stk. 1, første afsnit, nr. 7, i lov [af 15. december 1980] fastsætter en opholdsret for »faderen og moderen til en udlænding, der er anerkendt som flygtning som omhandlet i artikel 48/3, eller som er berettiget til subsidiær beskyttelse, når disse personer ankommer for at bo sammen med den pågældende, for så vidt som den pågældende er under 18 år og er indrejst i kongeriget uden at være ledsaget af en voksen udlænding, der er ansvarlig for den pågældende ifølge lov, og den pågældende ikke i praksis har været i en sådan persons varetægt efterfølgende eller er blevet efterladt uden ledsagelse efter at være indrejst i kongeriget«. Denne bestemmelse kan ikke anvendes på appellantens, eftersom hans mindreårige børn ikke er indrejst i Belgien uden at være ledsaget af en voksen udlænding, der var ansvarlig for dem.

Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Belgien) er i tvivl om, hvorvidt artikel 23 i direktiv [2011/95] finder anvendelse på appellantens situation, eftersom det fremgår af samme direktivs artikel 2, [litra] j), at familiemedlemmerne til en person med international beskyttelse [...] er omfattet af direktiv 2011/95/UE [udelades], »for så vidt familien allerede bestod i hjemlandet«. [udelades] [gentagelser]

Den Europæiske Unions Domstol skal derfor forelægges et præjudicielt spørgsmål om, hvorvidt artikel 23 i direktiv [2011/95] finder anvendelse på appellantens situation. Der er anledning til at forelægge de [to første] spørgsmål [som fremgår af domskonklusionen].

– [Udelades] [tekst til de to første spørgsmål].

Såfremt Den Europæiske Unions Domstol skulle besvare disse spørgsmål med, at artikel 23 i direktiv [2011/95] finder anvendelse på appellanten situation, har appellanten i det væsentlige gjort gældende, at denne bestemmelse, da den ikke er blevet behørigt gennemført i belgisk ret, har direkte virkning, hvilket indebærer en forpligtelse for Belgien til at meddele ham international beskyttelse. Appellanten har samtidigt anført, at den nationale ret skal anvendes på en med EU-retten forenelig måde, og at for at give artikel 23 i direktiv [2011/95], der ikke er blevet gennemført, en effektiv virkning, skal artikel 48/3 i lov af 15. december 1980, som angår meddelelse af flygtningestatus, fortolkes således, at den giver hjemmel til, at han tildeles international beskyttelse.

I afventning af Den Europæiske Unions Domstols dom med besvarelse af de præjudicielle spørgsmål, der er forelagt ved den foreliggende dom, finder Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager), at artikel 23 i direktiv [2011/95] ikke synes at kræve, at der skal meddeles international beskyttelse til de familiemedlemmer til en person med international beskyttelse, som er omhandlet i dette direktiv. Denne bestemmelse synes kun at foreskrive, at de i artikel 24-35 omhandlede fordele skal tildeles de familiemedlemmer, som ikke individuelt opfylder de nødvendige betingelser for at opnå international beskyttelse. Artikel 48/3 i lov af 15. december 1980 giver i øvrigt ikke mulighed for at meddele international beskyttelse til personer såsom appellanten, som ikke individuelt opfylder de nødvendige betingelser for at opnå denne beskyttelse. Den fortolkning af artikel 48/3 i lov af 15. december 1980, som appellanten har påberåbt sig, hvorefter han kan meddeles international beskyttelse i medfør af denne bestemmelse, er derfor en fortolkning contra legem.

I afventning af Den Europæiske Unions Domstols dom med besvarelse af de præjudicielle spørgsmål, der er forelagt ved den foreliggende dom, forekommer det Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager), at hvis artikel 23 i direktiv [2011/95] fandt anvendelse på appellanten og havde direkte virkning i mangel af gennemførelse, ville appellanten kunne gøre krav på det, som artikel 23 synes at foreskrive, dvs. tildeling af de fordele, der er omhandlet i artikel 24-35, og navnlig den i artikel 24 fastsatte opholdstilladelse, som ville sætte ham i stand til lovligt at opholde sig i Belgien med sin familie. Derimod synes den direkte virkning af artikel 23 i direktiv [2011/95] ikke at indebære, at appellanten skal tildeles det, som denne bestemmelse ikke lader til at foreskrive, dvs. tildeling af international beskyttelse, når appellanten ikke individuelt opfylder de nødvendige betingelser for at opnå denne beskyttelse.

Da Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) træffer afgørelse i sidste instans, er denne ret forpligtet til – som appellanten har anmodet om – at indhente Den Europæiske Unions Domstols stillingtagen til, om artikel 23 i direktiv [2011/95] eventuelt har direkte virkning, og hvilke konsekvenser dette måtte have.

Der er derfor anledning til at forelægge [det tredje og det fjerde] spørgsmål [som fremgår af domskonklusionen].

- [Udelades] [tekst til det tredje og det fjerde spørgsmål].

Dette spørgsmål [udgør det femte spørgsmål, som fremgår af domskonklusionen].

- [Udelades] [tekst til det femte spørgsmål].

V. *Det andet anbringende*

A. Parternes argumenter

Appellanten har med det andet [anbringende] gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af »artikel 39/65, artikel 48/3 og artikel 57/1, stk. 4, i lov af 15. december 1980 [udelades], artikel 20 og 23 i direktiv 2011/95 [udelades], artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention [herefter »EMRK«], artikel 7 og 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder [herefter »chartret«] og artikel 3 i den internationale konvention om barnets rettigheder [udelades]«.

Appellanten har anført, at »begrebet barnets tarv, der er indført i artikel 3 i den internationale konvention om barnets rettigheder, ligeledes gentages [udelades] i artikel [20, stk. 5] i direktiv 2011/95 og i [chartrets] artikel 24«, at der »ligeledes er tale om ansøgerens familieliv med sin datter, der er anerkendt som flygtning i Belgien, hvilket familieliv er beskyttet ved [EMRK's] artikel 8 og chartrets [artikel] 7«, og at »Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager) ved alle svar har fastslået, at denne retsinstans ikke kan se, hvorledes »en hensyntagen til barnets tarv skulle være tilstrækkelig til at give en slægtning i opstigende linje til en person med international beskyttelse ret til at opnå den samme status som denne person««. Appellanten har videre anført, at »hverken modparten eller [CCE] har ladet ansøgerens datters tarv komme i første række«, og [at en] »simpel mulighed, som en medlemsstat gives i en afledt EU-retsakt, kan ændres til en egentlig forpligtelse for denne medlemsstat med det formål at sikre overholdelsen af grundlæggende rettigheder, som er nedfældet i [chartret] [OMISSIS]« [OMISSIS]. Appellanten har dernæst gjort gældende, at »[...] selv uden en formel forpligtelse fastsat i artikel 23 i direktiv 2011/95 til at meddele en forælder til en anerkendt flygtning den samme internationale beskyttelsesstatus, følger denne forpligtelse af artikel 20 og artikel 23 i direktiv 2011/95, læst i lyset af chartrets artikel 7, 18 og 24, [artikel] 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og [artikel] 3 i den internationale konvention om barnets rettigheder«. Appellanten har ydermere bemærket, at på »belgisk rets nuværende udviklingstrin, som ikke tillader ansøgeren at få familiesammenføring med sin datter, [burde] [CCE] [udelades] foretage en afbalanceret og rimelig bedømmelse af samtlige de aktuelle og relevante omstændigheder i den konkrete sag, under hensyntagen til samtlige de interesser, der står på spil, og navnlig til det pågældende barns tarv«. Appellanten har derefter gjort gældende, at »[udelades]

en hensyntagen til barnets tarv kan være tilstrækkelig til at give et familiemedlem til en mindreårig person med international beskyttelse ret til at opnå den samme status som denne mindreårige person«. Endelig har appellanten anført, at »barnets tarv rent faktisk er en fortolkningsregel, som skal vejlede Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager) i denne domstols anvendelse af direktivets artikel 23« [udelades] [gentagelser eller betragtninger uden relevans].

– [Udelades] [tekst til det sjette spørgsmål].

Som svar herpå har modparten gjort gældende, at [udeladelser] [gentagelser] [»]de eneste forpligtelser, der følger af artikel 23, er at tildele de fordele, der er omhandlet i artikel 24-35 i direktiv [2011/95], og ikke at meddele en international beskyttelsesstatus til familiemedlemmer til en person med international beskyttelse«. Videre har modparten anført, at »[...] det ikke kan kræves, at Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager) tildeler international beskyttelsesstatus på grundlag af direktivets artikel 23, når denne bestemmelse ikke foreskriver dette«, og at »[...] CCE lovligt kunne fastslå, at den omstændighed, at gennemførelsen af artikel 23 i direktiv [2011/95] er mangelfuld [...] – såfremt den anses for godtgjort – ikke er tilstrækkelig til at skabe en ret til at blive meddelt en international beskyttelsesstatus for familiemedlemmerne til en person med en sådan beskyttelse«. Endelig har modparten bemærket, at »[....] Domstolen allerede har taget stilling til rækkevidden af artikel 23 i direktiv [2011/95], og at den omstændighed, at denne artikel måtte være ufuldstændigt gennemført i belgisk ret, på ingen måde kan føre til, at appellanten får tildelt international beskyttelsesstatus«, [udelades]. [gentagelser eller betragtninger uden relevans]

Appellanten har i replikken anført [udelades], at »[udelades] barnets tarv skal komme i første række, såvel for De Forenede Nationer som for Den Europæiske Union og for den [b]elgiske lovgiver. Dette indebærer, at medlemsstaterne, når de anvender EU-retten, skal foretage en afbalanceret og rimelig bedømmelse af samtlige de omstændigheder og interesser, der står på spil [jf. bl.a. dom af 26. marts 2019, SM (Barn anbragt under den algeriske kafala-ordning), C-129/18, EU:C:2019:248], hvor Domstolen foretog en ekstensiv fortolkning af begrebet et andet familiemedlem, af hensyn til barnets tarv – men også for ganske nylig dom af 16. juli 2020, État belge (Familiesammenføring – mindreårigt barn), C-133/19, C-136/19 og C-137/19, EU:C:2020:577]. Endelig har appellanten anført, at en simpel mulighed, som en medlemsstat gives i en afledt EU-retsakt, kan ændres til en egentlig forpligtelse for denne medlemsstat med det formål at sikre overholdelsen af grundlæggende rettigheder, som er nedfældet i Den Europæiske Unions charter« [udeladelser]. [gentagelser]

B. Bedømmelse

[Udelades] [uden relevans]

Appellanten har i dette andet anbringende i det væsentlige gjort gældende, at hensynet til barnets tarv, som omhandlet i artikel 20 i direktiv [2011/95], og respekten for familielivet indebærer, at der i henhold til samme direktivs artikel 23 skal meddeles international beskyttelse til en fader til børn, der er anerkendt som flygtninge i Belgien, og som er født dér, selv om denne fader ikke individuelt opfylder de nødvendige betingelser for at opnå international beskyttelse.

I afventning af Den Europæiske Unions Domstols dom med besvarelse af de præjudicielle spørgsmål, der er forelagt ved den foreliggende dom, finder Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager), at [dette ikke synes at være tilfældet]. [Udelades] [gentagelser]

Hvis det antages, at direktiv [2011/95] finder anvendelse på faderen til børn, der er anerkendt som flygtninge i Belgien, og som er født dér, synes det muligt at tage hensyn til barnets tarv, jf. artikel 20 i direktiv [2011/95], og til respekten for familielivet ved at meddele en opholdstilladelse, der gør det muligt for denne fader at leve lovligt i Belgien med sin familie, uden at det er nødvendigt at give ham international beskyttelse, når han ikke individuelt opfylder betingelserne for at opnå denne beskyttelse. Såfremt Den Europæiske Unions Domstol skulle svare, at artikel 23 i direktiv 2011/95/EU finder anvendelse på appellanten, og at denne bestemmelse har direkte virkning, da den ikke er blevet gennemført, vil appellanten over for den belgiske stat kunne gøre krav på de i artikel 24-35 omhandlede fordele, herunder en opholdstilladelse, der gør det muligt for ham at leve lovligt i Belgien med sin familie.

Da Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) træffer afgørelse i sidste instans, er denne ret forpligtet til – som appellanten har anmodet om – at indhente Den Europæiske Unions Domstols stillingtagen til, om hensynet til barnets tarv, som omhandlet i artikel 20 i direktiv 2011/95/EU, og respekten for familielivet indebærer, at der i henhold til samme direktivs artikel 23 skal meddeles international beskyttelse til en fader til børn, der er anerkendt som flygtninge i Belgien, og som er født dér, selv om denne fader ikke individuelt opfylder de nødvendige betingelser for at opnå international beskyttelse.

Der er derfor anledning til at forelægge det af appellanten ønskede spørgsmål. Dette spørgsmål [udgør det sjette spørgsmål, der er anført i domskonklusionen].

– [Udelades] [tekst til det sjette spørgsmål]

PÅ GRUNDLAG AF DISSE PRÆMISSER

**HAR CONSEIL D'ÉTAT (øverste domstol i forvaltningsretlige sager,
Belgien) TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:**

[Udelades]

Den Europæiske Unions Domstol forelægges i henhold til artikel 267 [, stk. 3] [TEUF] følgende præjudicielle spørgsmål:

- »Skal artikel 2, litra j), og artikel 23 i »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse« fortolkes således, at de finder anvendelse på en fader til to børn, der er født i Belgien, og som dér er blevet anerkendt som flygtninge, selv om den ovennævnte artikel 2, litra j) præciserer, at de familiemedlemmer til en person med international beskyttelse, der er omfattet af direktiv 2011/95/EU, er det, »for så vidt familien allerede bestod i hjemlandet«?»
- »Indebærer den omstændighed, som appellanten har påberåbt sig i retsmødet, hvorefter hans børn står i et afhængighedsforhold til ham, og hvorefter hans børns tarv ifølge appellanten kræver, at han meddeles international beskyttelse, henset til 18., 19. og 38. betragtning til direktiv 2011/95/EU, at begrebet familiemedlemmer til personen med international beskyttelse, som omhandlet i direktiv 2011/95/EU, skal udvides til at omfatte en familie, der ikke bestod i hjemlandet?»
- »Såfremt de to første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, kan artikel 23 i direktiv 2011/95/EU – som ikke er blevet gennemført i belgisk ret med henblik på at fastsætte, at der skal meddeles opholdstilladelse eller international beskyttelse til en fader til børn, der er anerkendt som flygtninge i Belgien, og som er født dér – da have direkte virkning?»
- »I bekræftende fald, giver artikel 23 i direktiv 2011/95/EU, i mangel af gennemførelse, en fader til børn, der er anerkendt som flygtninge i Belgien, og som er født dér, ret til at gøre krav på de i artikel 24-35 omhandlede fordele, herunder en opholdstilladelse, der gør det muligt for ham at leve lovligt i Belgien med sin familie, eller ret til at opnå international beskyttelse, selv om denne fader ikke individuelt opfylder de nødvendige betingelser for at opnå international beskyttelse?»
- »Forpligter den effektive virkning af [...] artikel 23[i direktiv 2011/95/EU], læst i lyset af artikel 7, 18 og 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og 18., 19. og 38. betragtning til [direktiv 2011/95/EU], en medlemsstat, der ikke har udformet sin nationale lovgivning på en sådan måde, at familiemedlemmer [i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i det nævnte direktivs artikel 2, litra j), eller i forhold til hvem der foreligger et individuelt afhængighedsforhold] til en person med en sådan status kan gøre krav på visse fordele, hvis de ikke individuelt opfylder betingelserne for at opnå samme status, til at indrømme de nævnte familiemedlemmer en ret til afledt flygtningestatus, med henblik på at

de kan gøre krav på de nævnte fordele for at opretholde familieenheden?»

- »Forpligter [...] artikel 23[i direktiv 2011/95/EU], læst i lyset af artikel 7, 18 og 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og 18., 19. og 38. betragtning til [direktiv 2011/95/EU], en medlemsstat, der ikke har udformet sin nationale lovgivning på en sådan måde, at forældrene til en anerkendt flygtning kan nyde godt af de fordele, der er opregnet i direktivets artikel 24-35 [,til at give de nævnte forældre mulighed for] at opnå en afledt international beskyttelse med henblik på, at barnets tarv kan komme i første række, og for at sikre den effektive virkning af barnets flygtningestatus?»

[Udelades]

[processuelle angivelser og dommerkollegiets sammensætning]